

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.7.2011
SEK(2011) 884 wersja ostateczna

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

STRESZCZENIE OCENY SKUTKÓW

Towarzyszący dokumentowi:

**WNIOSEK
ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

w sprawie polityki rynku produktów rybołówstwa i akwakultury

{KOM(2011) 416 wersja ostateczna}
{SEK(2011) 883 wersja ostateczna}

STRESZCZENIE

UE jest największym na świecie rynkiem produktów rybołówstwa i akwakultury – rynkiem wartym 55 mld EUR (12 mln ton). Obywatele UE spożywają przeciętnie 22 kg produktów rybołówstwa i akwakultury rocznie, co stanowi 15% spożywanego przez nich białka. Wzorce konsumpcji znacznie się różnią w zależności od państwa członkowskiego – od niespełna 10 kg w niektórych krajach (głównie wschodnich) do ponad 30 kg w innych. We wszystkich krajach UE odnotowuje się jednak wzrost spożycia. Ze względu na zmniejszanie się produkcji UE w ciągu ostatniej dekady współczynnik samowystarczalności UE również gwałtownie spadł: z 57% do 35%.

Wspólna organizacja rynków produktów rybołówstwa i akwakultury istnieje od 1970 r. Jest jednym z filarów wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb). Jej obecną podstawą prawną jest rozporządzenie (WE) nr 104/2000, przyjęte w 1999 r. Wprowadzana obecnie reforma wspólnej polityki rybołówstwa stanowi doskonałą okazję do dokonania przeglądu i ewentualnej zmiany celów i instrumentów polityki rynku produktów rybołówstwa i akwakultury.

Problemy

Od 2008 r. Komisja prowadzi szeroko zakrojone oceny i konsultacje mając dwójaki cel: z jednej strony oszacowanie efektywności obowiązujących uregulowań prawnych i ocena tendencji, które uwidoczniły się na rynku UE w ciągu ostatniej dekady, a z drugiej strony wysłuchanie opinii zainteresowanych stron. Niniejsze sprawozdanie zawiera prezentację i analizę pięciu głównych obszarów problemowych, które można następująco podsumować:

- nasza polityka rynkowa niewystarczająco przyczyniła się do zrównoważenia produkcji;
- pozycja rynkowa produkcji UE pogorszyła się;
- nie byliśmy w stanie przewidzieć wahań rynkowych ani poradzić sobie z nimi;
- nasz potencjał rynkowy jest w większości niewykorzystany;
- realizacja polityki rynkowej ograniczana jest przez uciążliwe, nadmiernie skomplikowane uregulowania.

Do chwili obecnej kilku łowisk unijnych nie eksploatuje się w sposób zrównoważony. Premie rynkowe z tytułu zrównoważonych praktyk nie przynoszą zauważalnych skutków, jednocześnie nie ma sankcji rynkowych za niezrównoważone lub potencjalnie niezrównoważone praktyki. Nasza polityka rynkowa nie doprowadziła do uzyskania większej wartości przy jednoczesnym utrzymaniu lub zmniejszeniu wielkości produkcji ani nie spełniła funkcji zachęty do dobrych praktyk.

Podaż UE jest zarówno zróżnicowana, jak i rozdrobniona. W sytuacji malejącej produkcji i coraz bardziej zglobalizowanego rynku podaż unijnych producentów jest niedostatecznie konkurencyjna, a oni sami okazali się niezdolni do przewidzenia wahań rynkowych i uporania się z nimi lub do dostosowania podaży do popytu pod względem prognozowania wielkości lub jakości, a także prezentacji towarów.

U podłoża wspomnianych pięciu głównych problemów leży kilka innych.

Organizacjom producentów z sektora rybołówstwa i akwakultury, które mogą odgrywać decydującą rolę w codziennym wdrażaniu WPRyb (dopóki ich misja, zasoby, prawa i obowiązki są właściwie dostosowane), na ogół brakuje zasobów i zachęt, które są niezbędne do efektywnego zorganizowania produkcji i zarządzania działalnością połowową, wprowadzania produktów na rynek itd. Ponadto, chociaż większość przemysłu rybnego jest rozdrobniona, przetwórcy i dystrybutorzy wykazują tendencję do koncentracji, szczególnie w sektorze sprzedaży detalicznej. Sytuacja ekonomiczna rybaków z UE prawdopodobnie ulegnie poprawie poprzez rozwijanie i sprzyjanie koncentracji podaży. Lepsza organizacja produkcji wydaje się stanowić niezbędny warunek dobrze funkcjonującej koordynacji wszystkich elementów łańcucha handlowego.

Informacje o popycie na rynku, preferencjach klientów, tendencjach i o kształtowaniu się cen nie są powszechnie dostępne dla wszystkich podmiotów. Tymczasem poprzez lepsze zrozumienie rynkowego wymiaru swojej działalności producenci z UE byłoby w stanie lepiej ukierunkowywać rybaków na produkcję, która ma większe szanse na sprzedaż za rozsądną cenę (przy czym żelazną zasadą jest to, aby ryba, która prawdopodobnie się nie sprzeda, pozostała w wodzie). Oznacza to lepsze planowanie dostaw i sprzedaży – innymi słowy aktywne podejmowanie decyzji o tym, jaki rodzaj produktu sprzedawać oraz kiedy i gdzie go sprzedawać.

Do celów opracowywania polityki osoby odpowiedzialne za wyznaczanie jej kierunków potrzebują podstawowych informacji, jak również wczesnego ostrzeżenia o możliwych kryzysach rynkowych.

W obecnej sytuacji, gdy stada są nadmiernie eksploatowane, nie da się już uzasadnić wydawania środków publicznych na niszczenie ryb; należy zatem znieść tak zwane „wycofywanie” produktów rybołówstwa z rynku. Wpływ mechanizmów interwencji na stabilność rynku był, tak czy inaczej, słaby i ograniczony jedynie do kilku portów oraz niektórych małych gatunków pelagicznych.

Wynika to z faktu, że interwencje na rynku mogą pomóc w zwalczaniu objawów gwałtownego spadku cen, ale nigdy nie docierają do sedna problemu. Niewątpliwie rybołówstwo pozostaje jednak niepewną i ryzykowną formą działalności gospodarczej; dostosowanie czasu i ilości połowów do określonych potrzeb rynku w każdym momencie zawsze będzie stanowiło wyzwanie. Każda rozsądna polityka rynkowa musi uwzględniać ten problem wynikający z samej natury rybołówstwa i przynajmniej ograniczać nieodłączne ryzyko ponoszone przez rybaków.

Normy handlowe UE, w których określone są znormalizowane parametry handlowe, są ważne dla sprawnego funkcjonowania wewnętrznego unijnego rynku ryb. Zarówno przeprowadzona ocena, jak i niniejsze sprawozdanie, miały na celu przeanalizowanie zakresu, w jakim należy zmienić aktualne wspólne normy handlowe.

Informacje dla konsumentów stanowią kluczowy element organizacji rynku, po pierwsze ze względu na szeroki asortyment ryb i owoców morza obecnie dostępnych w sklepach, a po drugie z uwagi na fakt, że ludzie stają się coraz bardziej świadomi kwestii związanych z ochroną środowiska i domagają się możliwości podejmowania świadomych decyzji o zakupie. Czy ryba jest świeża czy rozmrożona? Gdzie dokładnie została złowiona? Czy produkt został złowiony lub wytworzony w sposób zrównoważony lub czy sprzedaż odbyła się na uczciwych warunkach? Konsumentom mają prawo do uzyskania wiarygodnych informacji o tym, co kupują, z etykiety na produkcie.

Wreszcie rosnąca konsumpcja w całej UE daje konkretne możliwości gospodarcze zarówno producentom unijnym, jak i producentom z państw trzecich.

Prawo UE do działania

Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Unia Europejska ma wyłączne kompetencje do ochrony morskich zasobów biologicznych w ramach WPRyb. W art. 4 ust. 2 lit. d) TFUE określono, że w odniesieniu do innych elementów WPRyb UE ma kompetencje dzielone. Przepisy te określają zakres działania w odniesieniu do potrzeb, którymi należy zająć się na poziomie UE, oraz pole do działania dla państw członkowskich. Wpływają również na formę działania UE pod względem wyboru instrumentów. Środki rynkowe w ramach wspólnej organizacji rynków wchodzą w zakres art. 4 ust. 2 lit. d) TFUE i dlatego konieczne jest ich uzasadnienie w świetle zasady pomocniczości.

Ustanowienie polityki rynkowej na poziomie UE ma zasadnicze znaczenie dla utworzenia wewnętrznego rynku produktów rybołówstwa i akwakultury oraz zapewnienia uczciwej konkurencji. W ramach zasady pomocniczości państwa członkowskie i podmioty gospodarcze powinny móc korzystać z wysokiego stopnia niezależności w stosowaniu różnych mechanizmów odnoszących się do polityki rynkowej.

Wzajemne zależności z reformą WPRyb

Głównym celem reformy wspólnej polityki rybołówstwa jest wspieranie zrównoważonego gospodarowania zasobami rybnymi przy udziale dochodowego sektora, któremu z kolei należy stwarzać coraz szersze możliwości kierowania własną działalnością. Aby osiągnąć ten cel, musimy zacząć od pomagania sektorowi w bardziej efektywnym zorganizowaniu się.

Z oceny skutków WPRyb wynika, że biorąc pod uwagę nowe cele i instrumenty WPRyb, konieczna jest daleko idąca reforma polityki rynkowej: zorientowane na rynek instrumenty powinny, bezpośrednio lub pośrednio, przyczynić się do osiągnięcia głównych celów WPRyb.

Aby uwzględnić problem przełowienia i niezrównoważonych praktyk, a także odejść od strategii produkcyjnych opartych wyłącznie na ilości, nowa polityka rynkowa wesprze:

- wzmocnienie pozycji organizacji producentów i ich współzarządzanie prawami dostępu, jak również działalnością związaną z produkcją i wprowadzaniem do obrotu;
- środki rynkowe, które poprawiają pozycję przetargową producentów (w sektorze rybołówstwa i akwakultury), usprawniają prognozowanie kryzysu na rynku, zapobieganie mu i zarządzanie nim, a także sprzyjają przejrzystości i efektywności rynku;

- zachęty rynkowe i premie z tytułu stosowania zrównoważonych praktyk; partnerstwa na rzecz zrównoważonej produkcji, zaopatrzenia i konsumpcji; certyfikacja (oznakowanie ekologiczne), promocje, informacje dla konsumentów;
- dodatkowe środki rynkowe związane z odrzutami.

Cele

W ocenie skutków określono szczegółowe cele nowej polityki rynku produktów rybołówstwa i akwakultury dla każdego z pięciu wymienionych powyżej głównych obszarów problemowych:

- ulepszenie zachęt rynkowych, aby wesprzeć zrównoważone praktyki produkcyjne;
- poprawienie pozycji rynkowej produkcji UE;
- poprawienie związku między unijną produkcją a rynkiem UE;
- zwiększenie potencjału handlowego produktów z UE;
- wspieranie lepszego zarządzania i uproszczenie uregulowań prawnych.

Warianty

Na podstawie przeprowadzonych ocen, opinii zainteresowanych stron, zdefiniowanych celów szczegółowych i zidentyfikowanych instrumentów politycznych przeanalizowano cztery warianty:

- wariant 1: kontynuowanie obecnej wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury;
- wariant 2: zmiana obecnej wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury;
- wariant 3: skuteczniejsza realizacja polityki rynku produktów rybołówstwa i akwakultury;
- wariant 4: deregulacja obecnej wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury.

Wariant 1 oznacza, że obecna wspólna organizacja rynków pozostanie taka sama, skupiając się głównie na interwencjach na rynku wspierających stabilność cen (wycofywanie, przenoszenie, prywatne składowanie, dodatki wyrównawcze do tuńczyka), niezależnych uzgodnieniach celnych (zawieszenia i kwoty) oraz obowiązkowych informacjach dla konsumentów (oznaczenia handlowe; metoda produkcji: złowione na morzu, złowione w

wodach śródlądowych lub wyhodowane; pochodzenie: obszar połowu lub kraj pochodzenia w przypadku produktów z wód śródlądowych lub produktów wyhodowanych).

W wariancie 2 mechanizmy interwencji ograniczone są do jednorazowej pomocy na składowanie produktów rybołówstwa przeznaczonych do spożycia przez ludzi. Wariant ten uwzględnia niespójności między minimalnymi wielkościami ryb do wyładunku a ich minimalnymi wymiarami handlowymi. Sprawia, że zmiany kontyngentów taryfowych i autonomicznych zawieszzeń są bardziej elastyczne (co 3 lata).

Wariant 3 jest taki sam jak wariant 2, ale wzmacnia pozycję organizacji producentów i organizacji międzybranżowych poprzez przydzielenie im dodatkowych zadań i udzielenie wsparcia finansowego na opracowanie i wdrożenie planów zrównoważonej produkcji i wprowadzania do obrotu. W wariancie tym upraszcza się też i dostosowuje zakres norm handlowych; wpisuje on poszanowanie międzynarodowych konwencji dotyczących zarządzania rybołówstwem w ramy preferencyjnych niezależnych uzgodnień celnych; przewiduje założenie Europejskiego Centrum Monitorowania; obowiązkowe informacje dla konsumentów i ich zakres są w nim rozszerzone na wszystkie produkty (świeże, mrożone, w puszkach, przetworzone). Obejmuje on uregulowania zapewniające dokładność dobrowolnego oznakowania i kontrolę nad nim.

Wariant 4: brak wspólnej organizacji rynków. W wariancie tym wstrzymywane jest wszelkie wsparcie finansowe (interwencje i wsparcie na rzecz wspólnych działań) i wszelkie inne instrumenty prawne dotyczące produktów rybołówstwa i akwakultury. Nie ma w nim warunków wstępnych dotyczących przywożonych produktów rybołówstwa i akwakultury.

Ocena wariantów

Zrównoważenie środowiskowe

Wariant 1 pozostaje nastawiony na zarządzanie mechanizmami interwencji; nie upoważnia się w nim organizacji producentów do zarządzania swoją działalnością połowową w sposób zrównoważony ani nie zapewnia prowadzenia działalności w sektorze akwakultury w sposób zrównoważony.

Wstrzymanie pomocy z tytułu wycofania w wariantcie 2 będzie miało raczej ograniczony skutek bezpośredni, biorąc pod uwagę małe wielkości objęte wycofaniem w ostatnich latach. Nadal jednak stanowi ono zdecydowane przesłanie polityczne wzywające do skuteczniejszego przewidywania popytu na rynku i zbytu.

Wariant 3: wzmocnienie pozycji organizacji producentów poprzez zbiorowe zarządzanie uprawnieniami do połowów przyznanymi przez państwa członkowskie (wliczając indywidualne prawa do połowu i nakłady połowowe ich członków) oraz monitorowanie i kontrolowanie tych uprawnień znacznie poprawiłoby zrównoważenie sektora rybołówstwa w UE. Dostęp konsumentów do bardziej precyzyjnych informacji o wszystkich produktach, bez względu na ich prezentację, znacznie rozszerzy wiedzę o produktach rybołówstwa i akwakultury. Pomoże to konsumentom dokonywać lepszych, bardziej świadomych wyborów i ostatecznie sprzyjać będzie odpowiedzialnej konsumpcji.

Brak wsparcia dla organizacji producentów w wariantcie 4 negatywnie wpłynęłyby na ich koordynację przy wdrażaniu zrównoważonych praktyk połowowych. Ograniczyłyby również wysiłki w zakresie zarządzania podejmowane obecnie przez organizacje producentów. Chociaż w UE przybywa inicjatyw prywatnych na rzecz zrównoważonego zaopatrzenia i konsumpcji, to ten nowy rynek nadal musi rozwijać się oraz zdobywać wiarygodność i zaufanie.

Stabilność gospodarcza

W ramach wariantu 1 wartość dodana organizacji producentów na pewno pozostanie ograniczona do możliwości korzystania z mechanizmów interwencji. Jest mało prawdopodobne, aby organizacje producentów świadczyły swoim członkom dodatkowe usługi, szczególnie w zakresie lepszego powiązania ich produkcji z wymogami rynkowymi i zwiększenia wartości dodanej ich produktów.

Pod względem skutków wariantu 2 dla cen pierwszej sprzedaży producenci prawdopodobnie nadal będą dostosowywać się do cen, dopóki nie nauczą się efektywnego grupowania swoich dostaw i lepszego promowania swoich produktów.

W odniesieniu do wariantu 3 porównanie z sektorem owoców i warzyw wskazuje na wyraźną współzależność pomiędzy poziomem zorganizowania produkcji, stabilnością cen a wartością dodaną. Dlatego też planowanie i koncentracja podaży powinny doprowadzić do większej stabilności cen pierwszej sprzedaży. Odpowiednia znajomość rynku powinna wzmocnić pozycję rynkową i zdolność do przewidywania tendencji rynkowych lub kryzysów. Lepsza pozycja przetargowa producentów powinna doprowadzić do bardziej zrównoważonej dystrybucji wartości dodanej. Dokładniejsze informacje dla konsumentów dotyczące pochodzenia (na przykład informacje na temat stad, podobszaru FAO,

zdefiniowanych obszarów morskich, takich jak Zatoka Biskajska, Kanał La Manche itd.) będą wspierać lokalne zakupy i powodować skupienie się na zrównoważonej konsumpcji. Floty łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego byłyby w stanie lepiej wprowadzać swoje produkty do obrotu, a zaufanie konsumentów zostałoby przywrócone lub utrzymane. Rozszerzenie wymogów w zakresie informacji na produkty przetworzone spełniłoby również oczekiwania konsumentów i pomogłoby zapobiegać oszustwom.

Przewidziana w wariantcie 4 eliminacja instrumentów polityki rynkowej doprowadziłaby do zlikwidowania wszelkich zachęt do ustrukturyzowania sektora. Pogorszyłaby pozycję negocjacyjną producentów i ograniczyłaby ich zdolność dostosowywania podaży do popytu (rozdrobienie podaży, brak koordynacji pomiędzy producentami). Informacje dla konsumentów przekazywane dobrowolnie są wariantem wykonalnym, biorąc pod uwagę zaangażowanie uczestników rynku w zrównoważoną produkcję. Jednak nie doprowadzi to do osiągnięcia celu polegającego na lepszym informowaniu konsumentów w UE i poszerzeniu ich wiedzy o produktach rybołówstwa i akwakultury. Odnotowano przypadki, w których nieprawdziwe twierdzenia o przyjazności dla środowiska wprowadzały konsumentów w błąd lub dezorientowały ich, a to podważa wszelkie próby odbudowania wizerunku sektora.

Zrównoważenie społeczne

W wariantach 1 i 2 wpływ na dochody pozostanie bardzo ograniczony, z jednej strony dlatego, że warianty te dotyczą wyłącznie przypadków, w których należy zapobiegać spadkom cen, a z drugiej strony dlatego, że intensywność pomocy jest bardzo niska (0,2% wartości produkcji UE).

W wariantcie 3 oczekuje się, że usprawniona organizacja produkcji doprowadzi do lepszego przewidywania kryzysów i zwiększy wartość dodaną poprzez różnicowanie strategii marketingowych. Powinno to pozwolić utrzymać poziom zatrudnienia i dochodów.

W wariantcie 4 wyeliminowanie instrumentów rynkowych prawdopodobnie będzie miało wpływ na niektóre sektory (małe fabryki konserw z ryb pelagicznych), które mogą przenieść działalność poza obszar UE. W tych przypadkach może dojść do znaczącego wpływu na miejsca pracy i dochody w skali lokalnej.

Porównanie wariantów

W oparciu o ocenę skutków i zidentyfikowane zagrożenia warianty porównano ze scenariuszem odniesienia (*status quo*) pod względem efektywności i wydajności w odniesieniu do celów i w kategoriach spójności z nadrzędnymi celami UE (czyli z celami WPRyb, ale też innymi kwestiami przekrojowymi). Porównanie to można podsumować następująco:

wariant 1, czyli utrzymanie stanu obecnego, szczegółowo oceniono i uznano za częściowo nieefektywny i zbyt złożony, aby osiągnął swoje obecne cele. Jak dotąd głównym obszarem zainteresowania wspólnej organizacji rynków była stabilność cen osiągana poprzez interwencje rynkowe. Okazało się, że takie podejście odnosi ograniczone skutki i jest mało skuteczne; skupiając się na objawach a nie na rzeczywistych przyczynach, wysyła nieprawidłowe sygnały polityczne a na uczestników rynku nakłada zbyt małą odpowiedzialność lub nie nakłada jej wcale. Dziś, 12 lat po jej przyjęciu, obowiązująca wspólna organizacja rynków wydaje się niedopasowana do wyzwań stojących przed

rynkiem UE. Spowoduje to, że będzie jeszcze bardziej nieefektywna, a nawet niespójna z celami leżącymi u podstaw zreformowanej WPRyb.

Celem wariantu 2 jest skorygowanie głównych wad obowiązującej wspólnej organizacji rynków poprzez zaproponowanie poprawek i uproszczeń, które usprawniłyby jej funkcjonowanie. Znaczenie dla głównych celów reformy WPRyb pozostałoby jednak dyskusyjne.

Wariant 4 zupełnie wyeliminowałby politykę rynkową UE. To prawda, że rozwój uwarunkowany potrzebami rynku oraz zachęty do zrównoważonej eksploatacji zasobów nasiliły się; zobowiązania przetwórców i detalistów, wraz z rosnącym naciskiem ze strony organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego na nabywanie produktów zrównoważonych, powinny zbliżyć nas do osiągnięcia naszych celów środowiskowych. Główne zidentyfikowane problemy, a mianowicie złożony i rozdrobniony sektor podaży w UE oraz ryzyko występowania informacji wprowadzających konsumenta w błąd lub powodujących dezorientację, zostałyby jednak rozwiązane tylko częściowo. W rzeczywistości przemysł będzie ponosił większą odpowiedzialność za zarządzanie swoją działalnością, ale brak wsparcia dla organizacji produkcji i brak towarzyszących środków rynkowych podważałyby cel reformy, jakim jest wsparcie sektora przy pomocy instrumentów opartych na mechanizmach rynkowych (a nie kosztownych środków strukturalnych) i pomaganie organizacjom producentów w usprawnieniu wprowadzania produktów do obrotu.

W wariantcie 3 proponuje się ulepszenie polityki rynkowej w taki sposób, aby wspierać sektor rybołówstwa i akwakultury w jego przechodzeniu na zrównoważone praktyki produkcji. Pod względem organizacji i wprowadzania do obrotu można wiele zdziałać, by zwiększyć przewidywalność podaży i obniżyć koszty transakcji. W tym wariantcie podkreśla się rolę głównych zainteresowanych podmiotów w promowaniu zrównoważonych praktyk.

W ramach tego wariantu struktura i cel nowej polityki rynkowej byłyby znacznie śmieiej zakrojone:

- porzuca się kilka instrumentów, w tym w szczególności mechanizmy interwencji rynkowych. Stanowi to zdecydowane przesłanie polityczne i ogromne uproszczenie.
- niektóre elementy, takie jak normy handlowe i niezależne uzgodnienia celne, pozostają, ale są bardziej elastyczne; wprowadzane są dodatkowe cele (wspieranie rozwoju sprzedaży na odległość lub handlu elektronicznego, zapewnienie równych szans itd.).
- podkreślone są inne elementy: sektor jest reorganizowany z większym naciskiem na zdolność producentów do zarządzania swoją produkcją i wprowadzania swoich produktów do obrotu; przewidywana jest uproszczona jednorazowa pomoc na cele składowania (produkcja ma być składowana, przetwarzana i ponownie wprowadzana do obrotu), znacznie rozszerza się zakres i treść informacji dla konsumentów.
- elementem zupełnie nowym jest Unijne Centrum Monitorowania Rynku.

W ocenie skutków reformy WPRyb stwierdzono, że konieczna jest daleko idąca reforma polityki rynkowej, taka, która wzmocniłaby rolę organizacji producentów i organizacji międzybranżowych, a także działań marketingowych w ogóle. Przyczyni się to do osiągnięcia celów reformy w zakresie stabilności gospodarczej, sprzyjając jednocześnie zrównoważeniu środowiskowemu. Polityka rynkowa powinna ukierunkować działalność produkcyjną na obszary, gdzie warunki rynkowe są dobre i gdzie istnieje popyt na produkty rybołówstwa i akwakultury.

Polityka rynkowa powinna pomagać w zwiększeniu wartości dodanej produktów rybołówstwa i akwakultury w kontekście oddzielenia wsparcia finansowego od floty (zwłaszcza w odniesieniu do złomowania i czasowego zaprzestania działalności) i kierowania go na pomysły, „zielone”, innowacyjne i nastawione na rynek rozwiązania dla sektora rybołówstwa i akwakultury. Realizacji nowej WPRyb i jej wspieraniu powinny towarzyszyć określone aspekty reformy rynku:

- wzmocnienie pozycji organizacji producentów w celu zapewnienia egzekwowania przepisów, zarządzania działalnością połowową ich członków i kontrolowania jej.
- zbywalne kwoty połowowe oparte na mechanizmach rynkowych umożliwią przemysłowi rybnemu dostosowanie zdolności połowowej floty do dostępnych zasobów morskich bez konieczności interwencji publicznych; organizacje producentów mogą być odpowiedzialne za wspólne zarządzanie zbywalnymi kwotami połowowymi.
- środki rynkowe towarzyszące aktywnej polityce obowiązkowego wyładunku wszystkich połowów w odniesieniu do stad podlegających limitom połowowym powinny być starannie zdefiniowane i mogłyby być wdrażane przez organizacje producentów.
- nadanie wartości bardziej selektywnej i zrównoważonej działalności produkcyjnej oraz odejście od strategii opartej na wielkości połowu wraz z lepszym planowaniem produkcji i wprowadzania do obrotu przez organizacje producentów, przy bardziej aktywnej roli konsumentów z UE, jeśli są w stanie dokonać świadomego wyboru.

Zróżnicowanie skutków dla dystrybucji w zależności od obszaru lub regionu jest bardzo ograniczone z powodu w pełni jednolitego dostępu organizacji producentów do instrumentów finansowych i wszystkich przepisów.

Wariant 3 byłby bardzo korzystny dla wielu zainteresowanych stron. Zwiększenie odpowiedzialności i zasobów organizacji producentów da nowe możliwości prowadzenia działalności gospodarczej producentom produktów rybołówstwa i akwakultury, dla których członkostwo w tych organizacjach stanie się bardziej atrakcyjne. Nowa polityka taryfowa poprawi przewidywalność podaży surowców, a to umożliwi przetwórcom lepsze przewidywanie swojej działalności. Cały sektor będzie lepiej skoordynowany i otrzyma lepszą zachętę do wprowadzania inicjatyw będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, a w szczególności do promowania zrównoważonego rybołówstwa. Dzięki poprawionemu i dokładniejszemu oznakowaniu produktów rybołówstwa i akwakultury konsumenci będą mogli dokonywać bardziej świadomych wyborów. Wreszcie uproszczenie i zmniejszenie obciążenia administracyjnego będzie mieć pozytywny wpływ na Komisję, administracje państw członkowskich i podmioty gospodarcze.

Uwzględniając ocenę skutków, DG MARE przychyliła się do wariantu 3 polegającego na

ustanowieniu rozszerzonej polityki rynku produktów rybołówstwa i akwakultury.